

Zen

részletek

1.

Egyszerűen csak menedékbe
akartam húzódní, és csak magam elől,
nem előled –
vízbe fulladva, szénné égve,
míg perzselt bőröm újranól.
Míg beolt napsugarával a reggel.
Az öled mosolya.
Be vagyok oltva nyersességgel,
akár egy hóvirág vagy ibolya –
kiúz a földből a fiatal évszak,
kiúzöl magamból, megtérek –
égett szag ébreszt, fényszag –
tűzfészek,
hol a tudat
hajnalt hasad.

2.

Az orgazmus utáni egyszerűség
lett az alapja
a toronynak, ami a hús ég-
szövetbe, mint a szablya,
úgy hatolt be
ezen az áprilisi reggelen.
Azt írtam, egyszerűség? Vakfehér
a szemedbe vakult szemem –
ameddig a torony fölér,
ott érinti meg a torony a földet –
nem ott: fél perccel hamarább –
elfekszik két egymás-nedvével-fölkent,
és a menekő isteni arány
úgy törli el a nyomait,
hogy végtelen tisztaságot hagy itt.

3.

*Ötéves lányom, a testtartásodban
van valami királynői, vagyis
inkább japános – nem nevelhet udvar
ki hasonlót, csakis
én, én. Tebenned ez az én, elsőszülöttem,
ki úgy teljesedett,
mint a húgodban,
ahogyan mogyoró vesszők nőnek keresztben
egy juharfa vízszintes alsó ágai közé, ilyen textúra ott van,
efféle belső rímes idegenség.
Japán egy absztrakt
Zen-száraskert a szent ég
alatt; egy land art-attak
a profán ellen; Japán neve nem
vadidegen.*

4.

*Talán anyám kisgyerekként.
Erős fokozatok:
nálad jobban engem még nem szeretett senki.
Nem láthatok
beléd, miként tudsz így szeretni,
nem, azt se látom,
melyikötök vagy,
az egyik lányom
vagy
a feleségem,
esetleg más: az isten.
Meggyűlnek a felhők a júniusi égen,
akár a van a nincsből; mint a van a nincsből,
felleget udvarral fényeskedik a nap,
zúgnak a diófák a szélvihar rohamai alatt.*

5.

*Kisebbik lányom, a kemény fejed,
homlokod íve:
az enyém. Ha falba vered,
a földdel dobban meg halott dédapád szíve.
A fal szimbolikus, a szív is,
Kemenesalja földje: nem –*

s van itt egy másik fű is
(nem ez az élők-

halottak közötti), íjé, mit most megfeszít ke-

zem:

a temetőtől nyíllövésnyire emelkedik a Somló.

Az eltemetett koponya
a kihűlt vulkánhoz hasonló –
amint az termő zátonya
a vérnek, mely borból lett,
ez kelyhe a talaj

vizének, amiből a menyegzői bor lett.

ORCSIK ROLAND

Őz

Az alsóvárosi temetőben
fekszik egy barátom.

Néha meglátogatom
halottak napján.

Első alkalommal
néptelen volt a temető.

Pusztán a mécsesek
fényei világítottak
a beton- és márványsírokon,
mint a tej-
út szét-

szórt

csillagai.

Feleségem meggyújtotta
a vörös mécsest;

akár egy eleven
szobor, az enyhe szél-